

Jacques een zachte vader

HOCKEYER THIERRY BRINKMAN (17) STIPPELT ZIJN EIGEN WEG UIT

„De buitenwereld denkt vaak dat Jacques vooral hard en direct is. Dat is niet zo. Ik vind hem juist positief en stimulerend,” zegt Thierry Brinkman over zijn beroemde vader, die er om bekend staat geen blad voor de mond te nemen.

SANDER COLLEWIJN

Elke avond krijgt de 17-jarige Thierry voor het slapen gaan een aai over zijn bol van zijn vader. „Een standaard ritueel,” vertelt de 46-jarige Jacques over het warme nest met drie sportende kinderen, waar moeder Jacqueline het evenwicht bewaart. „Jacques is lief, ondersteunend en stimulerend,” bevestigt Thierry over de vader-zoon relatie. In Bilthoven is de familie Brinkman een voorbeeldgezin, op het hockeyveld gaat het er harder aan toe. „Zo ga je de top niet halen,” heeft Thierry al vaker moeten horen van Jacques na een mindere wedstrijd. Jacques heeft het fanatisme niet van een vreemde. Zijn vader stond elke wedstrijd langs de lijn en moedigde achter het doel soms iets te fanatiek aan. „Soms werd ik er wel eens gek van,” bekent Jacques. „Hij stimuleerde me enorm, maar ik wilde ook dat hij zijn mond dicht hield. Als ik weer eens mee ga in de emotie zegt Jacqueline gekschierend dat ik op opa lijk. Tijdens het Europees kampioenschap van Jong Oranje in Den Bosch schreeuwde ik één keer keihard dat die jongens alle remmen los moesten gooien. Dat moet ik niet doen, ook vanwege mijn huidige rol als hockeyanalist, maar ik ben net zo fanatiek als mijn vader. Ik vind het belangrijk dat je het maximale uit je talent haalt, in de sport en daarbuiten.”

Om Thierry, jongere zoon Tim (voetballer in de jeugdopleiding bij FC Utrecht, red.) en hockeyende dochter Julie bij SCHC te faciliteren, schakelen Jacqueline en Jacques zich met alle plezier uit: „Ons leven staat voor een belangrijk deel in dienst van de kinderen. We rijden ons een versuffing. Daarnaast is het een heel geregeld om alle trainingsprogramma's en tijden op elkaar af te stemmen, laat staan het boeken van een paar weken vakantie met het gezin. Maar je krijgt er als ouders en gezin ook veel leuke dingen voor terug. Straks in december gaan we Thierry aanmoedigen in India bij het WK voor Jong Oranje, net als dat mijn ouders ook

Jacques Brinkman en zoon Thierry op het kunstgrasveld in hun tuin. FOTO RUUD VOEST

in Atlanta en Sydney (Olympische Spelen van 1996 en 2000, red.) kwamen kijken. Zo'n thuisfront heb je als talent nodig om te kunnen excelleren.”

Het kunstgrasveldje in de tuin is dan ook het ultieme paradijs voor hockey- en voetbaltalent. Twee doelen met echte netten en hockeyballen waar je maar kijkt. Dat kunstgrasveldje is in 1999 uit liefde maar ook uit noodzaak van 'hovenier' Brinkman geboren: „Ik ben een pietje-precies in de tuin. Tuinieren is mijn hobby, het grasveldje onderhouden is me heilig. Ik hou van een strak gemaaid veldje zonder onkruid en losse plaggen. Met drie sportende kinderen en al hun vriendjes en vriendinnetjes in de tuin werd ik er gek van dat het gras steeds kapot ging. Dus heb ik een kunstgrasleverancier gevraagd om een deel van het natuurgras te vervangen door kunstgras.”

Als Jacques en Thierry voor de camera van de fotograaf wat dueltjes uitvechten op het kunstgras, slaat Jacques meerdere keren op de stick van junior. Als Jacques één

keer Thierry passeert is dat met een 'haringtruc', de bal voorbij de tegenstander duwen. Vergeleken met de lichtvoetige en frêle Thierry is Jacques met zijn gekromde rug de harde werker. Aanvaller Thierry heeft meer techniek dan de multifunctionele middenvelder Jacques. Vader beaamt dat lachend: „Ik had

Jacques Brinkman

‘Thierry is een ander type, meer een soort De Nooijer’

minder talent dan Thierry. Ik was meer een type Jan Wouters, een schaver. Het is grappig om te zien hoe technisch Thierry is in combinatie met zijn overzicht. Hij kijkt over de bal heen en weet waar de ruimte is, dat heeft hij voor een deel van zichzelf en van het voetbal geleerd.”

Jacques Brinkman perste vooral op doorzettingsvermogen en wilskracht alles uit zijn talent en bereikte het indrukwekkende aantal van 337 interlands waarin hij 84 doelpunten scoorde. Hij won goud op de Olympische Spelen van 1996 en 2000. Aan de Laan van Maarschalkerweerd, waar Thierry sinds dit seizoen voorzichtig furor maakt in het eerste van Kampong, wilde de oud-coach van SCHC en Laren harder trainen dan de studenten die er speelden en dat zorgde wel eens voor een conflictje. Thierry weet niet anders dan dat hij voor alle sporten talent heeft. Hij trainde bij de tennisbond en werd op z'n elfde gevraagd om van voetbalclub DOSC in Den Dolder, waar zijn vader coach was, te verhuizen naar de jeugdopleiding van FC Utrecht. Maar Thierry wist wat hij wilde: hockeyen. „Die keuze heb ik op gevoel gemaakt en ik kan nu zeggen dat het een goede keuze is,” vertelt hij. „Voetballen in het Camp Nou stadion in Barcelona is natuurlijk fantastisch, maar hockeyen voor een vol stadion met voornamelijk

bekenden heeft ook iets unieks. En ik vind geld niet belangrijk. Er zullen best mensen zijn die niet kunnen begrijpen dat ik toen niet naar FC Utrecht ging.”

Niet alleen op het hockeyveld is Thierry lichtvoetiger dan zijn vader. Ook zijn karakter vertoont minder scherpe randjes. Bijna beschaamd antwoordt hij op de vraag of hij nog weleens met jongens A1 van Kampong meedoet, een jeugdelstal waar hij gezien zijn leeftijd nog mag spelen. „Ja, twee keer dit seizoen. En ja, ze hadden drie keer verloren en de twee keer dat ik meedeed wonnen we.”

„Ik moet mezelf juist op de rem trappen,” zegt Jacques. „Als mij iets niet zinde bijvoorbeeld omdat ik gewisseld werd, stapte ik meteen op de coach af. Thierry zou dat niet doen en dat is ook goed. Hij is een ander type. Hij is meer een soort Teun de Nooijer die het met zijn spel laat zien in plaats van met zijn mond.” „Ik ben nog niet naar de coach gelopen wanneer ik iets minder minuten gemaakt heb. Dat klopt,” beaamt Thierry.

Het is interessant om te zien wat Brinkman jr. de komende jaren in petto heeft. „Bij ons thuis gaat het vaak over de top halen. Ik vind het niet zo erg, want ik wil dat zelf ook. En naarmate ik ouder word kan ik er ook beter mee omgaan.” Door zijn verleden als topsporter weet vader Brinkman juist wat belangrijk is: „In de topsport moet je veel incasseren en moet je steeds meer doen dan de ander om ver te komen. De lat ligt steeds hoger en dat proces houdt nooit op. Maar plezier en gelukkig zijn is de basis. En daar komt de zachtere kant van Jacqueline ook bij kijken.”

30 april 2010 in geheugen gegrift van Brinkman

30 april 2010 staat in het geheugen gegrift van Jacques Brinkman. Op die datum stelde het bestuur van SCHC hem als coach van zijn geliefde club op non-actief. Het was één van de redenen waarom Thierry een paar maanden later overstapte van SCHC naar Kampong. Daarna volgt een periode van bezinning. In 2011 stopt Brinkman met zijn bedrijf in onder andere hockeyartikelen en ontwikkelt zich nu in zijn rol als hockeyanalist voor de NOS, De Telegraaf en RTV Utrecht. Hij coacht twee dagen per week talentvolle jeugd op het CSE,

het Centre for Sports & Education in Zwolle en sluit een terugkeer als hockeycoach of technisch directeur niet uit. „30 april 2010 zal nooit uit mijn geheugen gaan,” zegt Brinkman senior. „Ik heb ruim twee jaar aan mezelf gewerkt. Ik vroeg me werkelijk af wat ik nou het leukste vind om te doen. En het blijkt, niet verrassend, dat ik enorm resultaatgericht ben. Ik heb structuur nodig, ik vind schrijven leuk en heb daar nu ook een podium voor gevonden.” Als columnist en hockeyanalist van De Telegraaf loopt hij nog niet voor de voeten van

Thierry, maar dat kan in de nabije toekomst veranderen. „Wat ik professioneel doe mag niet ten koste gaan van hem. En als ik iets over de bondscoach schrijf is dat mijn mening,” zegt Brinkman. Thierry ziet het ook niet als een probleem: „Ik vind het leuk dat mijn vader dat doet. Nu heb ik er in ieder geval geen last van. En af en toe worden er binnen het team leuke grappen over gemaakt. Dan zegt Sander de Wijn dat hij blij was dat Jacques hem een acht gaf als rapportcijfer in de Telegraaf.”